

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě jednal dne 17. září 2020 v trestní věci obžalovaného Mariána K., narozeného xxx, o **stížnosti státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Ostravě** proti usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 4. 2. 2020, č. j. 72 T 44/2018 – 713, a v neveřejném zasedání rozhodl

takto:

Stížnost státní zástupkyně se podle § 148 odstavec 1 písmeno c) trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením rozhodl Okresní soud v Ostravě tak, že trestní věc obžalovaného Mariána K., stíhaného na podkladě obžaloby státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Ostravě ze dne 13. 6. 2018, sp. zn. 11 ZT 137/2017 pro skutek v obžalobě označený pod bodem 3) právně kvalifikovaný jako přečin týrání zvířat podle § 302 odstavec 1 písmeno a), písmeno b), odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku, jehož se měl podle zjištění učiněných po provedeném dokazování dopustit tím, že
v období od počátku března 2016 do 23. 7. 2017 v bytě č. 6 v 1. patře na adrese xxx v xxx, poté v bytě č. 5 ve 2. patře na adrese xxx v xxx i jinde v Ostravě na místě veřejnosti přístupném psa křížence zlaté barvy, větší střední velikosti, jménem Max, narozeného přibližně v lednu 2016, o hmotnosti asi 20,6 kg, opakovaně fyzicky napadal kopy nobou a údery značné intenzity do celého těla zvířete, včetně hlavy a čumáku, čímž způsobil psovi Maxovi bolest a utrpení,
v období nejméně od března 2017 do 23. 7. 2017 v bytě č. 5 ve 2. patře na adrese xxx v xxx, mládě papouška horského zeleného opakovaně uchopil a vyskubal mu peří z ocasu a křídel, dále jej minimálně jednou vhodil do mucholapky s lepkavou hmotou, do které se papoušek namotal, následně papouška z mucholapky vytrhl a tím mu vyskubal peří v oblasti hlavy a krku, čímž způsobil papouškovi psychický stres, bolest a utrpení,
podle § 222 odstavec 2 trestního řádu postoupil Statutárnímu městu Ostrava - Úřadu městského obvodu Mariánské Hory a Hulváky, neboť se nejedná o trestný čin, avšak zažalovaný skutek by mohl být příslušným orgánem posouzen jako přestupek.
2. Proti tomuto rozhodnutí podala v zákonné lhůtě stížnost státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Ostravě. Namítla, že obžalovaný je z týrání zvířat usvědčován nejen výpovědí poškozené Zuzany V., jejíž výpověď považuje soud pouze za částečně věrohodnou, ale rovněž výpovědí ostatních svědků z řad sousedů, rodinných příslušníků poškozené a jejích kamarádů, a že i matka a sestra poškozené potvrdily, že jim byla známa skutečnost, že fenka Sendy byla otrávena inzulinem. Stěžovatelka se neztotožňuje s názorem soudu, že výpověď Zuzany V. se nejvíce jako pravdivá. Dále poukázala na to, že MVDr. Andrea L. není klinický lékař, zvířata neošetřuje, je pouze veterinárním lékařem a v praxi se s obdobným případem nikdy nesetkala, proto nedokáže říci, jaká dávka inzulinu by v daném případě mohla vést ke smrti zvířete. Ohledně jednání obžalovaného vůči psu Maxovi poukázala stěžovatelka na výpovědi sousedů, rodičů poškozené a její sestru, jakož i na výpovědi svědků B. a A., kteří si psa od poškozené převzali po rozchodu s obžalovaným, a podle nichž pes vykazoval známky týrání, byl bojácný, choval se divně, byl nezvladatelný. Rovněž má za to, že i s papouškem bylo zacházeno trýznivým způsobem, a nesouhlasí se závěrem soudu, že intenzita tohoto jednání nebyla velká, neboť svědci vyslechnutí u hlavního líčení potvrdili, že

Shodu s prvopisem potvrzuje: Hana Kocurová
Vypravila: Petra Widtmannová

k úmyslnému vyškubávání většího množství per papouška docházelo opakovaně, podle stěžovatelky byla intenzita pocíťované bolesti, a tím i prožívaného stresu, pro papouška mnohem větší, než při náhodném vytržení jednoho pera, tudíž podle názoru státní zástupkyně tímto jednáním papoušek výrazně trpěl. Stejně tak je nutno za týrání považovat, že obžalovaný úmyslně vhodil papouška do mucholapky s lepkavou hmotou a při snaze se z mucholapky vymanit došlo k vytržení per. Závěrem shrnula, že poškozená v celém průběhu trestního řízení setrvala na tom, že fenka Sendy byla otrávená inzulinem a není důvodu jí v tomto nevěřit, dalšího psa Maxe obžalovaný bil pěstmi, kopy i za použití různých předmětů po celém těle velkou silou jedenkrát i vícekrát týdně, a rovněž papouška obžalovaný opakovaně úmyslně házel do mucholapky, za použití které mu vytrhal větší množství peří. Toto jednání s ohledem na intenzitu, bezcitnost a hrubost nelze považovat za pouhý přestupek, mělo by být posouzeno jako trestný čin, při zachování kvalifikace uvedené v obžalobě. Z těchto důvodů navrhla, aby bylo napadené usnesení zrušeno a okresnímu soudu uloženo o věci znovu jednat a rozhodnout.

3. Obžalovaný se k podané stížnosti vyjádřil prostřednictvím svého obhájce, poukázal na to, že po projednání věci a po provedení celkem deseti hlavních líčení se okresní soud mohl oproti podané obžalobě, vycházející z důkazů provedených v přípravném řízení, zevrubněji a podrobněji vypořádat se skutkovým stavem, a na základě přímého slyšení svědků, položených otázek a slyšených odpovědí, ale i po provedení dalších důkazů, podstatně věrněji ustálit skutkový stav, než jak to učinila obžaloba. Má za to, že i krajský soud po seznámení se všemi provedenými důkazy sezná změnu skutkového stavu v řízení před okresním soudem oproti podané obžalobě, a tím i důvodnost a oprávněnost přijatého usnesení. Z těchto důvodů navrhnul podanou stížnost zamítnout.
4. Krajský soud ve smyslu § 147 odstavec 1 trestního řádu přezkoumal z podnětu podané stížnosti správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž může stěžovatel podat stížnost, jakož i řízení jeho vydání předcházející, a po prostudování předloženého spisového materiálu dospěl k závěru, že podaná stížnost není důvodná.
5. Z obsahu předloženého spisového materiálu vyplývá, že obžaloba Okresního státního zastupitelství v Ostravě byla na obžalovaného Mariána K. podána pro skutky právně kvalifikované pod bodem 1/ jako týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odstavec 1, odstavec 2 písmeno d) trestního zákoníku, zločin znásilnění podle § 185 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku, pod bodem 2/ jako zločin vydírání podle § 175 odstavec 1, odstavec 2 písmeno c) trestního zákoníku, a pod bodem 3/ jako přečin týrání zvířat podle § 302 odstavec 1 písmeno a), písmeno b), odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku. Okresní soud po provedeném dokazování uznal obžalovaného rozsudkem ze dne 4. 2. 2020 vinným jednáním popsaným pod body 1/ a 2/, právně kvalifikovaným v bodě 1/ jako týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odstavec 1, odstavec 2 písmeno d) trestního zákoníku, v bodě 2/ jakož zločin vydírání podle § 175 odstavec 1, odstavec 2 písmeno c) trestního zákoníku, za což obžalovanému uložil trest odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu, a ohledně jednání pod bodem 3/ obžaloby rozhodl o postoupení věci usnesením, které je předmětem tohoto řízení. Rozsudek nabyl právní moci dne 9. 4. 2020.
6. V odůvodnění napadeného rozhodnutí o postoupení věci okresní soud podrobně zrekapituloval obsah dokazování provedeného v hlavním líčení, podrobně hodnotil všechny provedené důkazy logicky a v souladu s jejich obsahem, rozvedl závěry, ke kterým ohledně prokázaných skutkových zjištění dospěl, jakož i důvody, proč některým důkazům neuvěřil, a proč v jednání obžalovaného neshledal trestný čin. Z odůvodnění napadeného usnesení je rovněž zřejmé, že poté, kdy okresní soud po provedeném dokazování ustálil skutkový stav, posuzoval jednání vůči psovi jménem Max a papouškovi horskému, v návaznosti na zákon č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání, a

na ustanovení § 302 trestního zákoníku, a náležitě odůvodnil závěr, že toto jednání by mohlo založit nejvýše odpovědnost obžalovaného za přestupek, nikoliv za trestný čin. Z odůvodnění je rovněž zřejmé, proč okresní soud nevzal za prokázané, že obžalovaný usmrtil druhého psa, přičemž se zabýval všemi důkazy, které o této události provedl. Vyložil, z jakých důvodů neuvěřil výpovědi svědkyně Zuzany V., poukázal na zápisy v jejím deníku, na její vyjádření na sociální síti, na různé verze, které o úmrtí psa jménem Sendy uváděla své matce. V podrobnostech krajský soud pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného usnesení, neboť se s ním ztotožnil.

7. Na podporu správnosti a relevantnosti úvah okresního soudu ohledně hodnocení výpovědi svědkyně V. jako ne zcela věrohodné je možno poukázat i na státním zastupitelstvím akceptovanou změnu v rozsahu prokázaných skutkových zjištění ve věci trestního stíhání pro jednání pod bodem 1/ podané obžaloby, týkající se poškozené Zuzany V., které oproti podané obžalobě nebylo právně kvalifikováno jako zločin znásilnění podle § 185 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku a přečin výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku, a ohledně zločinu týrání osoby žijící ve společném obydlí podle § 199 odstavec 1, odstavec 2 písmeno d) trestního zákoníku došlo oproti obžalobě k velmi výrazné korekci skutkových zjištění, jak vyplývá z rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 4. 2. 2020, č. j. 72 T 44/2018-704, přičemž důvodem změny rozsahu prokázaného skutkového děje i právní kvalifikace byla nevěrohodnost výpovědi Zuzany V., vyvrácená dalšími provedenými důkazy.
8. Krajský soud dospěl k závěru, že okresní soud všechny provedené důkazy logicky a racionálně vyhodnotil, poté uzavřel, že o skutkových okolnostech formulovaných podanou obžalobou přetrvávají pochybnosti ohledně usmrcení psa jménem Sendy, kteréžto pochybnosti jej vedly k aplikaci zásady *v pochybnostech ve prospěch obviněného*, a ohledně jednání, které vzal za prokázané vůči psu jménem Max a papoušku horskému, odůvodnil, proč nenaplnuje znaky žalovaného přečinu. Postupoval i formálně správně, neboť konkretizoval změnu učiněných skutkových zjištění oproti podané obžalobě a ve výroku rozhodnutí o postoupení trestní věci k projednání jako případný přestupek uvedl pouze ta skutková zjištění, která po dokazování v hlavním líčení učinil, což je zcela v souladu s konstantní judikaturou (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 8 Tdo 1417/2016).
9. Je zapotřebí zdůraznit, že nebylo zjištěno, že dokazování provedené před okresním soudem bylo neúplné, že by okresní soud nehodnotil veškeré provedené důkazy, nebo že by některé významné důkazy a okolnosti pominul, ostatně ani podanou stížností není namítána neúplnost dokazování, a není navrhováno provedení důkazů dalších, státní zástupkyně se pouze domáhá jiného hodnocení provedených důkazů, než jak je vyhodnotil okresní soud. Krajskému soudu však nepřislší, aby okresnímu soudu přikazoval, jakým způsobem má provedené důkazy hodnotit a jaké z nich má učinit závěry.
10. Vzhledem ke shora uvedenému byla podaná stížnost jako nedůvodná podle § 148 odstavec 1 písmeno c) trestního řádu zamítnuta.

Poučení:

- I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.
- II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Hana Kocurová
Vypravila: Petra Widtmannová

- a) nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 17. září 2020

Mgr. Magda Mihulová v. r.
předsedkyně senátu